

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 204 1 Μαΐου 2007

Ἐμπονη διάγνωση

 ἰ φίλοι ἄθεοι, διαγράφουν ἀπό τή συνείδησή τους καί ἀπό τήν καθημερινή πρακτική τους τό ὄραμα τῆς πίστεως. Καί ἀφήνουν νά πλανᾶται στόν ὀρίζοντα τοῦ λογισμοῦ τους καί τῶν ὀραματισμῶν τους, ὡς μοναδικό ἐνδεχόμενο πληρότητας καί ὑπαρξιακῆς καταξίωσης, τό πακέτο εὐαισθησιῶν, πού κομίζει καί ἐπαγγέλλεται ἡ σύγχρονη πολιτικο-οικονομική κουλτούρα. Ἀποδέχομαι τό δικαίωμα τῆς ἐλεύθερης ἐπιλογῆς. Δικαιούμαι, ὥστόσο, νά καταθέσω στό τραπέζι τοῦ διαλόγου, σέ πρῶτο πλάνο, τά ἐρωτήματα, πού ἀναδύονται ἀπό τά βάθη τῆς ὑπαρξῆς μου καί, σέ δεύτερο, στοιχεῖα ἀπό τήν προσωπική μου ἐμπειρία.

Αραγε, ποιά εἶναι τό περιεχόμενο αὐτοῦ τοῦ πολυδιαφημισμένου πακέτου; Ποιά ἀνοίγματα προοπτικῶν εἰσπνεῖται στό μοναχικό ὁδοιπόρο τοῦ βίου; Ποιά σωστικά σημάδια χαράσσει στόν πολυδαίδαλο δρόμο του; Ποιές ἐγγυήσεις τοῦ προσφέρει, γιά καταξίωση τοῦ προσώπου του; Ποιές βεβαιότητες καί ποιές ἐλπίδες ἐμφυτεύει στήν ἀνήσυχνη ψυχὴ του;

Η κονσερβοποιημένη καί παράτολμα ἐκλαϊκευμένη ἀθεΐα τῶν ἡμερῶν μας στέκεται ὑπερήφανη μπροστά σέ κάθε ἀντιρρηση

των θέσεών της καί ἀπαντάει: Τό μεγάλο, τό ἀτίμητο δῶρο, εἶναι ἡ ἀποδέσμευση ἀπό τὰ «ταμπού» καί τίς ἠθικές προσταγές, πού ὕψωσαν οἱ αἰῶνες τῆς ἀμάθειας καί τῶν προκαταλήψεων. Τό γκρέμισμα τῶν ἐμποδίων, πού στενεύουν τό δρόμο. Ἡ ἀπελευθέρωση ἀπό τὰ συμβατικά σχήματα, πού παγιδεύουν τήν ἀπόλαυση καί φυλακίζουν τόν ἄνθρωπο στό καβούκι τῆς κακομοιριάς. Τό ἀθεϊστικό κίνημα-ἰσχυρίζονται οἱ φίλοι μας ἄθεοι-ἐπαναστατικό καί ὀρμητικό, γκρεμίζει ἀπό τό βάθρο τῆς ὑπέρτατης ἀξίας τό Θεό, πού δέν τόν γνωρίζουμε καί δέν τόν ψηλαφοῦμε. Καί ἐνθρονίζει, στή θέση τῆς ἐκστατικῆς δόξας καί τῆς ἀξεπέραστης τιμῆς, τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα, δίνοντάς της στό χέρι τό σκῆπτρο τῆς ἀπόλυτης ἐξουσίας καί τό ὑποσχετικό τῆς ἀπεριόριστης ἀπόλαυσης.

Ο ἀπολυτοποιημένος ἀνθρωποκεντρισμός καί τό ὑποσχετικό τῆς ἄμετρης εὐμάρειας, πού διαφημίζει ἡ ἀθεΐα, εἶναι φανερό, ἔχουν μαγέψει τόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας. Τόν ἔχουν κατακυριεύσει. Θά τολμοῦσα νά πῶ, ὅτι τόν ἔχουν ἐξανδραποδίσει. Ἡ κτήση τῆς ὕλης καί ἡ ἱκανοποίηση τῆς σάρκας ἔφτασαν νά ὀριοθετοῦν, γιά τόν μοντέρνο ἄνθρωπο, τό νόημα τῆς ζωῆς του. Καί κολπώνουν, μόνο αὐτά, τὰ ὄνειρά του στόν ἀγώνα τῆς καθημερινότητας. Οἱ ντιρεκτίβες τῶν μεγάλων Ὁργανισμῶν, οἱ σχεδιασμοί τῶν ἐξουσιαστῶν τῆς ἡμέρας, οἱ προπαγανδιστικές ἢ διαφημιστικές κορῶνες τῶν Μέσων τῆς Ἐνημέρωσης, εἶναι κουρδισμένα, ὅλα, στόν ἴδιο τόνο. Καί σαλπίζουν τό ἴδιο ἐγερτήριο. Παρατεῖστε τό βύθισμα στόν ἄγνωστο χῶρο τοῦ ὑπερβατικοῦ. Ζεῖστε τό «ἐδῶ» καί τό «σήμερα». Ἀπολαύστε. Εὐτυχεῖστε. Γεμεῖστε τή βίβλο τῆς ζωῆς σας μέ χαρωπή περιπέτεια καί μέ πληρότητα ἱκανοποίησης.

Μιά πρώτη ἀντίδραση: Αὐτό τό σύνθημα δέν εἶναι καινούργιο. Δέν εἶναι ἐφεύρημα τοῦ νεωτερικοῦ κλίματος, πού προέκυψε μέ τήν ἔκρηξη τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης καί μέ τήν πρόοδο τῆς ἐκλεπτυσμένης τεχνολογίας. Στήν ἐπιστολή πού ἀπηύθυνε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στούς Φιλιππησίους, συναντῶ τήν πονεμένη ἀναφορά του στή νοοτροπία καί στήν τάση τῶν ἐραστῶν τῆς ρωμαϊκῆς εὐμάρειας. Καί τή συναντῶ συνοδευμένη μέ τό ἀγαπητικό κλάμα: *«Πολλοί γάρ περιπατοῦσιν,-οὓς πολλὰκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δέ καί κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ,... ὧν ὁ Θεός ἡ κοιλία καί ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν»* (Φιλίπ. γ' 18, 19). Ἡ συρρίκνωση τοῦ ὀρίζοντα καί ἡ ὀργάνωση τῆς προσωπικῆς ζωῆς στά πλαίσια τῶν

ἐμπορευματοποιημένων προδιαγραφών της εὐμάρειας, δέ σηματοδοτοῦν πληρότητα καί δέν καταξιώνουν τή μιά καί μοναδική διάβαση ἀπό τή γέφυρα τῆς ζωῆς. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος «κλαίων ἔλεγε». Ὁ λόγος του ἦταν ἐξαγόρευση, γεμάτη πόνο. Πού, ὅπωςδήποτε, τήν ὑπαγόρευε ἡ φορτισμένη ἐμπειρία του.

Κρατεῖστε τήν Παύλεια ἐμπειρία στό λογισμό καί στήν καρδιά. Καί σκύψτε γιά λίγο στό σημερινό πρόβλημα. Ἀκούστε τίς φωνές διαμαρτυρίας ἢ τούς στεναγμούς, πού ἐκφράζουν τό ψυχικό σφίξιμο τῶν συγχρόνων μας καί πιστοποιοῦν τό ἀδιέξοδο. Εἶναι ἀτύχημα, ἀδόκητη τραγικότητα, τό ὅτι ἡ δική μας, καθημερινή, ἐμπειρία δέν ἀποστασιοποιεῖται ἀπό τήν ἐμπειρία τοῦ Ἀποστόλου μας. Οἱ ἀδελφοί μας, οἱ χωρίς Θεό, οἱ χωρίς ἐλπίδα, χάνουν τό νόημα τῆς ζωῆς, λοιῶνουν μέσα στήν ἀπόγνωση καί στήν κατάθλιψη. Οἱ στατιστικές, ἀπανωτές, χτυποῦν καμπάνα κινδύνου. Ἐπισημαίνουν, ὅτι ἕνα μεγάλο, ἕνα μέγιστο ποσοστό τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ, στίς ἀναπτυγμένες καί χειραφειτημένες κοινωνίες μας, ὑποφέρουν ἀπό ἔλλειψη νοήματος καί ἀπό βαρειά κατάθλιψη. Ἡ πλησμονή τῆς εὐμάρειας τούς ἔφερε στήν ἀνορεξιά τοῦ κορεσμοῦ. Καί ἡ ἱκανοποίηση τῶν ὁρέξεων, πού κάποτε τούς ἐνεργοποιοῦσε, κατάντησε ρουτίνα καί κάματος.

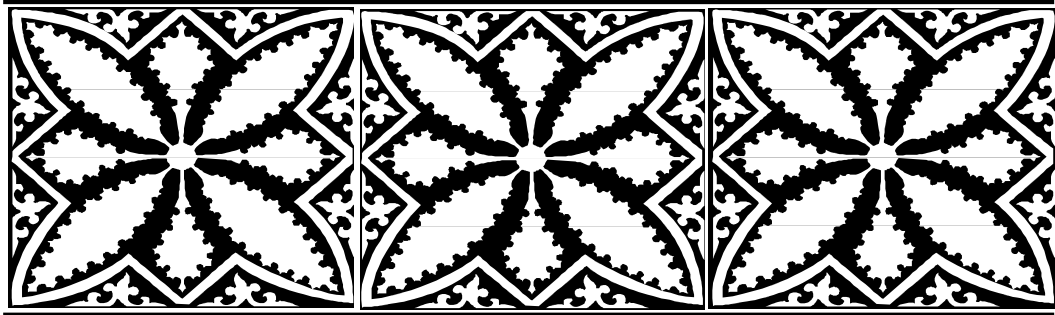
Αὕτῃ ἡ πραγματικότητα, πού τή συναντᾶμε σέ κάθε μας βῆμα καί ἀπού τή θρηνολογοῦν, ἀσταμάτητα, τά ἀνοιχτά παράθυρα τῆς ἐνημέρωσης, εἶναι μιά ἀπ' τίς ἀπροσδόκητες παρενέργειες τοῦ μοντέρνου, ἀθεϊστικοῦ προσανατολισμοῦ μας. Τοῦ ἐγκλεισμοῦ τοῦ προσώπου μας στό «ἐδῶ» καί στό «τώρα». Στήν ὕλη καί στή σάρκα. Καί τῆς ἀποστροφῆς τοῦ βλέμματος ἀπό τήν πύλη τοῦ Οὐρανοῦ, ἀπό τήν ὁποία ἐκπορεύεται ἡ ἄπειρη Ἀγάπη καί ἡ αἰώνια καταξίωση.

Παπα-Γιάννη

Τί σχέση ἔχει ὁ Γκονόπουλος μέ τή Μάλτα; Ρώτησε τόν Παρασκευαῖδη, κάτι θά ξέρει: Ὅπου νᾶναι θά χτυπήσουν οἱ καμπάνες. Μήπως γιά κάποιους νεκρώσιμα;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Ἡ γάγγραινα

Χρόνια, τώρα, σέρνεται ἡ γάγγραινα τῆς «ὁμοφυλοφιλίας» στά ἀρχιεπισκοπικά καί τά Συνοδικά περιβάλλοντα. Προκαλεῖ καί ὁλοένα διευρύνει τίς ἐστίες τῆς ἠθικῆς μόλυνσης. Κατατρῶει τό ἡγετικό, ἐκκλησιαστικό κύρος. Καί μηδενίζει τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ στήν ἐπισκοπική αὐθεντία.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μπαλαντέρ ἀνάμεσα στούς ὁμοφυλόφιλους ἐκλεκτούς του καί στό ἐπαναστατημένο, εὐρύτατο ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, παίζει τό ἄχαρο καί ἀπαξιωτικό παιχνίδι του. Στρατεύει τούς φαύλους στό δοξαστικό ἐπιτελεῖο του. Καί καμώνεται τόν ἐγγυητή τῆς καθαρῆς, κατά τίς τηλεοπτικές πολυλογίες του. Ὑπεύθυνος καί ὑπόλογος γιά τήν ἠθική ὑποστάθμη τοῦ σημερινοῦ Συνοδικοῦ συγκροτήματος, ὑποκρίνεται τόν ἀνεύθυνο. Καί στοχεύει ἀδιάλειπτα στήν ἀποποίηση τῶν προσωπικῶν του εὐθυνῶν καί στή διάσωση τοῦ θρόνου του.

Οἱ φάσεις τοῦ βρώμικου ἀρχιεπισκοπικοῦ παιχνιδιοῦ-γνωστές ἀπό τίς πλαστογραφήσεις ψηφοδελτίων κατά

τή μετάθεση τοῦ Μπεζενίτη ἀπό τή Ζάκυνθο σπὴν Ἀττική-πύκνωσαν καί ἡλεκτρίστηκαν ἐπικίνδυνα ἀπὸ τή μέρα, πού ὁ κρυφός ὀχετός τῶν συμπεριφορῶν τοῦ ἐκλεκτοῦ του φίλου Μπεζενίτη ἔσπασε. Ἡ ἠθική βρωμιά ἀπλώθηκε, ἀκράτητη, πρὸς κάθε κατεύθυνση. Γέμισε τίς σελίδες τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων. Ξεχείλισε ἀπὸ τὰ ὀρθάνοιχτα καί φωτισμένα τηλεοπτικά παράθυρα. Κατάντησε καθημερινό θέαμα καί ἀνάγνωσμα. Ὁ Χριστόδουλος, ἀντὶ νά καθαρίσει τήν κόπρo τοῦ Αὐγείου, ἔντρομος, ἐπιδόθηκε σέ ἀπεγνωσμένη-καί ἀναποτελεσματική-πάλη, γιά νά στομώσει τό ρῆγμα καί νά πνίξει τήν παλλαϊκή ὀργή.

Πέντε ὁλόκληρα χρόνια, κύλησαν ἀπὸ τότε. Καί συνεχίζεται, δίχως διαλείμματα καὶ ὁλοένα μακραίνει τό γαῖτανάκι τῆς διπλῆς πλοκῆς. Ἀπὸ τό ἕνα μέρος φορτίζεται συνεχῶς ἡ δημοσιογραφική ἀποκαλυπτική ἐπεξεργασία τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων. Καί, ἀπὸ τό ἄλλο μέρος, ἀκούγεται τό ἀρχιεπισκοπικό ἀγκομαχητό, πού τεχνάζεται τήν ἀτελέσφορη ἐπικάλυψη.

Στό μεταξύ, οἱ σκοτεινές συμπε-

ριφορές του πρωταγωνιστή Μπεζενίτη συμπληρώθηκαν και έμπλουτίστηκαν με τίς επιδόσεις των όμοίων του εκκλησιαστικών παρασώτων, πού, ενώ υποσχέθηκαν διά βίου αγνότητα και άκτημοσύνη απόλυτη, επιδόθηκαν σέ άμετρο πλουτισμό και σέ ρόζ ιδιαιτερότητες. Τήν πρώτη αποκάλυψη των Έπισκοπικών σκανδάλων (των ρόζ και των οίκονομικών) τήν ακολούθησε ή δεύτερη. Καί τή δεύτερη ή τρίτη, ή τέταρτη, ή πολλοστή. Τά βιογραφικά κάποιων Μητροπολιτών τής Έκκλησίας τής Έλλάδος κατάντησαν χυδαίο και άποκρουστικό, καθημερινό, θέαμα και έκνευριστικό άκρόαμα. Τά έρωτηματικά πολλαπλασιάστηκαν. Καί ή λαϊκή δυσαρέσκεια διογκώθηκε.

Όπως ήταν άναμενόμενο, ή σιχαμάρα παραπέμφθηκε-αυθόρμητα και αυτόματα-στό πολυκλαδικό έργαστήρι έλέγχου, κρίσης και άποτίμησης. Στο σώμα των Έλλήνων δικαστών. Στο κύκλωμα τής δημοσιογραφικής διερεύνησης και πληροφόρησης. Καί στή συνειδησιακή εύαισθησία του άνήσυχου εκκλησιαστικού πληρώματος. Όλοι άρχισαν νά συζητούν και νά έπεξεργάζονται τίς τολμηρές έπενδύσεις και τά διαστροφικά άθλήματα των διαφθαρμένων ρασοφόρων. Καί νά άπαιτούν, «έδώ και τώρα» νά καθαρίσει τό Έρό Θυσιαστήριο από τους «φιλοχρήματους» και τους «φιλήδονους».

Σέ κείνη, τήν ήλεκτρισμένη άτμόσφαιρα, ό θεσμικά άρμόδιος και υπεύθυνος γιά τόν κολασμό των ένόχων Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, έβρισκε τό κουράγιο-ή τό θράσος-νά έμφανίζεται στίς τηλεοπτικές όθόνες και νά κορδακίζεται, ότι θά εΐναι ό έγγυητής στό έργο τής κάθαρσης. Καί, τήν ίδια

ώρα, έπνιγε τίς καταγγελίες και τό στεναγμό του πλήθους στά βαθεία, κατασκότεινα έρμάρια του Συνοδικού Αρχείου. Έλεγε στους φίλους του και στους «κολλητούς» του: Αφεΐστε με νά βγώ, γιά λίγο, στήν Όραία Πύλη κάποιου συνοικιακού Ναού. Νά φωνάξω, μέ δύναμη, πώς τό «κουσουρί» τής όμοφυλοφιλίας τό καταδικάζει άπερίφραστα τό Έρό Εύαγγέλιο. Καί πώς οι Πατέρες τής Έκκλησίας μας δέν έπιτρέπουν τήν πρόσβαση των κουσουριά-ρηδων στό Θυσιαστήριο των άγίων Μυστηρίων. Καί, μετά, σās τό υπόσχομαι, θά γυρίσω νά στήσω τό μηχανισμό τής επικάλυψής σας. Θά ένταφιάσω, όσο μπορώ πιά βαθεία, τή στίβα των καταγγελιών, πού σās «σπιλώνουν»(!). Θά διακηρύξω, πρός κάθε κατεύθυνση, ότι δέν υπάρχουν έπαρκή και έξακριβωμένα στοιχεΐα, πού νά σās ένοχοποιούν. Θά καμωθώ, πώς δέ βλέπω τά πονηρά δρώμενα στό γυαλί τής τηλεόρασης. Καί πώς δέ φτάνουν στά αύτιά μου οι φωνές τής διαμαρτυρίας, πού έκπέμπουν οι «ζηλωτές», οι «φανατικοί» και οι «μουχλιασμένοι». Μέ τίς τολμηρές αυτές πρωτοβουλίες μου, θά σās σώσω. Θά σās έξασφαλίσω μόνιμη χοροστασία στους Μητροπολιτικούς θρόνους σας και άδιατάρακτη νομή των προνομίων και τής χλιδής.

Αυτές τίς δολιχοδρομίες τίς έχουν παρακολουθήσει, άποσπασματικά ή λεπτομερειακά, οι άνήσυχoi παρατηρητές και άναλυτές τής τραγικής εκκλησιαστικής μας επικαιρότητας. Καί δέ θά τίς ιστορήσω έξ ύπαρχής. Εΐμαι, όμως, άναγκασμένος νά παρουσιάσω και νά σχολιάσω τά καινούργια στοιχεία, πού, πρόσφατα, ξέφυγαν τήν

ἀρχιεπισκοπική ἀστυνόμευση καί ἤρθαν νά συμπληρώσουν τό πᾶζλ τοῦ ὁμοφυλοφιλικοῦ συμπλέγματος.

Οἱ ἀναγνώστες μας ἔχουν ἐνημερωθεῖ, μέ μακρά σειρά ἄρθρων μας, γιά τήν ὑποπτη καί πέρα γιά πέρα διαβλητή διαδικασία, πού ἐπέλεξε ὁ Χριστόδουλος, γιά νά ἀπαγκιστρώσει τούς στιγματισμένους φίλους του καί στενούς συνεργάτες του ἀπό τήν ἀρπάγη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί νά τούς περισώσει ἀπό τήν καθολική περιφρόνηση. Ἀπό τή στιγμή, πού οἱ κασέτες μέ τούς ὁμοφυλοφίλικούς διαιλόγους τοῦ σκανδαλοποιοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη-τό πρῶτο σκάνδαλο, πού ἔφτασε στά ἀνοιχτά τηλεοπτικά παράθυρα-προκάλεσε ἐξέγερση καί καταλυτικό ἀναβρασμό, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἔριξε στό Συνοδικό τραπέζι, σάν βαρύγδουπο ἐπιχείρημα, ἱκανό νά ἀπαλλάξει ἀπό κάθε κατηγορία τόν ἔνοχο, τό ἐπιχείρημα, ὅτι οἱ ἰδιαιτερότητες καί οἱ ἐπιλήσιμες συμπεριφορές ἀποτελοῦν «προσωπικά δεδομένα». Καί, σύμφωνα μέ τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν πάγια νομολογία τῶν ἐλληνικῶν Δικαστηρίων καί μέ τήν ἀντίστοιχη νομολογία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τά δημοσιοποιεῖ, νά διαπομπεύει τούς ἐραστές τῆς ἰδιαιτερότητας καί νά ζητάει τόν κολασμό τους.

Ἡ πρώτη χρήση αὐτοῦ τοῦ ἐπιχειρήματος ἔγινε κατὰ τή Συνοδική ἀντιμετώπιση τῆς καταγγελίας ἐναντίον Μπεζενίτη καί τήν ἐπεξεργασία τῶν κασετῶν μέ τούς ὁμοφυλοφίλικούς διαιλόγους του. Στό δελτίο Τύπου τῆς

Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 1ης Ἰουλίου 2002, διαβάζουμε: «Σχετικά μέ τό θέμα αὐτό ἀνεγνώσθη γνωμοδότηση τοῦ εἰδικοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συμβούλου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀναστασίου Μαρίνου, στήν ὁποία ὑποστηρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς νομοθεσίας καί τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου καί ἄλλων Συνταγματικῶν Διατάξεων τό παράνομο καί ποινικῶς κολάσιμο τῆς ὑποκλοπῆς τηλεφωνικῆς συνομιλίας καί χρήσεως τῶν προϊόντων τῆς.

Βέβαια, στήν ἴδια γνωμοδότησή του ὁ κ. Ἀναστάσιος Μαρίνος διατυπώνει καί τήν ἄποψη, ὅτι ἡ χρήση ἀποδεικτικῶν στοιχείων, πού προέρχονται ἀπό τηλεφωνική ὑποκλοπή, «δέν εἶναι ἄδικο» ὅταν ἔγινε «γιά τήν διαφύλαξη ἐννόμου ἢ ἄλλου δικαιολογημένου οὐσιώδους δημοσίου συμφέροντος». Τήν ἄποψη αὐτή τήν παρέκαμψε, σιωπηλά, ἀλλά ὄχι «αἰδημόνως», ὁ Χριστόδουλος, γιά νά μή ὑποχρεωθεῖ νά στείλει στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο τόν «ἐκλεκτό» του φίλο.

Μέ τεχνάσματα καί μέ τίς ἐξυπηρετήσεις, πού προσέφερε, ἐκείνη τήν ἐποχή, στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί στόν Παντελεήμονα Μπεζενίτη, ὁ σημερινός ἔνοικος τοῦ Κορυδαλλοῦ Ἰάκωβος Γιοσάκης καί κάποιοι-στιγματισμένοι πιά ἢ τιμωρημένοι-παράγοντες τοῦ παραδικαστικοῦ κυκλώματος, ὁ Μπεζενίτης κατάφερε νά διολισθήσει ἀπό τίς συμπληγάδες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης. Ὁ δημοσιογραφικός, ὅμως, θόρυβος δέ σταμάτησε. Καί ἡ λαϊκή κατακραυγή, ἐνорχηστρωμένη καί σέ πολλαπλάσια ντεσιμπέλ, συνέχισε νά κατευθύνεται, πρὸς τόν ἔνοικο τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου, πού ἀγνόησε ἢ ποδοπάτησε

τούς 'Ιερούς Κανόνες και περιέκρυψε, μέσα σέ στρεβλές, δικολαβικές ανακοινώσεις τίς βδελυρές ιδιαιτερότητες του φίλου του.

“Αν κάποτε βρεθεί ό ύπομονετικός έρευνητής, πού θά θελήσει νά περιμαζέψει όλες τίς σχετικές ανακοινώσεις του έκκλησιαστικού και του πολιτικού Τύπου και θά βρεϊ τό κουράγιο νά αναπαραγάγει όσα περιέχονται στίς τηλεοπτικές βιντεοκασέτες εκείνης τής έποχής, θά συνθέσει τόμους άτέλειωτους ντροπής και δολοπλοκίας. ‘Η αίσχροτήτα θρονιασμένη «έν τόπω άγίω». Και ή άδιαντροπία τής ομάδας στήριξης «τών άπόβλητων» σέ έπίπεδα αύξημένης έπικινδυνότητας.

Κατά τήν περίοδο εκείνη, πού τά έκκλησιαστικά σκάνδαλα τροφοδοτούσαν, άσταμάτητα, τή δημοσιογραφική και τήν τηλεοπτική περιέργεια και οι ένοχοι φόρτωναν τίς εύθυνες σέ κείνους, πού τρύπωναν, άνεπίτρεπτα, στόν ιδιωτικό τους βίο και στά «προσωπικά τους δεδομένα», ή έπίσημη «Άρχή Προστασίας Δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» αναγκάστηκε νά άσχοληθεί μέ τίς αίτιάσεις. Καί, τελικά, άποφάνθηκε, ότι κανείς δέν έχει τό δικαίωμα νά φιμώσει τά Μέσα τής Ένημέρωσης και νά στερήσει τό λαό άπό τίς πληροφορίες, πού του εϊναι χρήσιμες και άπαραίτητες, προκειμένου νά σχηματίσει άποψη και κρίση, γιά κείνους, πού τόν ποδηγετούν κατά τίς θρησκευτικές του άναζητήσεις.

Τό κείμενο τής άπόφασης, πού έξέδωσε, ως πόρισμα, στίς 12 Άπριλίου 2005, ή «Άρχή δεδομένων», εϊναι μακρότατο και σοβαρά τεκμηριωμένο.

Παραλείποντας τήν έπιμελημένη, νομική στήριξή του, μεταφέρω έδω τό άπόσπασμα, πού αναφέρεται στίς σκανδαλώδεις συμπεριφορές των ήγετικών στελεχών τής Έκκλησίας και στό δικαίωμα των παραγόντων τής Ένημέρωσης, νά τά έπισημαίνουν, νά τά σταθμίζουν και νά τά δημοσιοποιούν.

«‘Η ανάγκη ένημέρωσης του κοινού γιά μείζονα θέματα λειτουργίας των θεσμών και είδικότερα γιά τά καταγγελλόμενα στό χώρο τής δικαιοσύνης και στους κόλπους τής ‘Ιεραρχίας τής Έκκλησίας άποτελεί ζήτημα δημοσίου ένδιαφέροντος... Στην περίπτωση των ‘Ιεραρχών ή έννοια του προσωπικού βίου έχει συρρικνωθεί έξαιρετικά άπό τό συνδυασμό τής έφαρμογής σ’ αυτούς των ‘Ιερών Κανόνων ως είδικής αυτόνομης νομοθέτησης, σύμφωνα μέ τό άρθρο 3Σ και τής οίκειοθελοϋς και αυτόβουλης ύπαγωγής των ιδίων σέ ιδιαίτερα άυστηρούς κανόνες ήθικης πειθαρχίας και τρόπου ζωής, πού ίσodυναμεί μέ πανηγυρική παραίτηση άπό σημαντικό τμήμα προσωπικής ζωής, συμπεριλαμβανομένης τής έρωτικής. Μέ αυτά τά δεδομένα, ή δημόσια γνώμη δικαιούται νά γνωρίζει άν ένας μητροπολίτης πού προβάλλει έαυτόν ως στερούμενο προσωπικής ζωής και ως παράδειγμα άρετής, άγνότητας, άγαμίας, πενίας κ.τ.λ. και ζητεί άπό τό ποίμνιό του νά μιμηθεί τό παράδειγμά του, διάγει πράγματι βίο άκρως αντίθετο και σκανδαλώδη. Μέ άλλες λέξεις, οι προπαρατεθείσες έκδηλώσεις ‘Ιεραρχών δέν ύπάγονται στην προσωπική ζωή τους, αλλά συνιστούν τμήμα του έλεγχόμενου άπό τόν τύπο δημόσιου βίου τους... ».

‘Η άπόφαση αυτή, συνταγμένη άπό

ένα θεσμικό ὄργανο, πού μελετάει καί ἐπεξεργάζεται σχήματα καί προβληματισμούς τῆς ἐποχῆς, εἶναι, κατά πάντα, σωστή. Φιλοσοφημένη, νομικά θεμελιωμένη καί ἐκκλησιολογικά ἄσπογη. Ἐγγίζοντας τόν εὐαίσθητο τομέα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, καταθέτει τό σεβασμό της στό ἀκηλίδωτο ἥθος τῶν φορέων τῆς χαρισματικῆς Ἀρχιερωσύνης καί ἀναπαράγει, μέ τό δικό της τρόπο, τήν Εὐαγγελική ἐξαγγελία, ὅτι οἱ μαθητές Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι «πόλις ἐπάνω ὁρους κειμένη» (Ματθ. ε' 14). Οἱ Ἐπίσκοποι δέν εἶναι ἄτομα μοναχικά, πού περπατοῦν καί ὀργανώνουν τή ζωή τους ἐντελῶς ξέχωρα ἀπό τό κοινωνικό σῶμα. Εἶναι πρόσωπα, πού ἀσκοῦν δημόσιο λειτουργήμα. Εἶναι ταγμένοι νά μεταφέρουν στό λαό τό Εὐαγγελικό μήνυμα καί νά ἐμπνέουν τή ζωή τῆς ἀγιότητος μέ τήν ἀγνότητα καί καθαρότητα τῆς προσωπικῆς τους ζωῆς. Μέ δεδομένη αὐτή τήν κοινωνική διάσταση τῆς ἐπισκοπικῆς διακονίας, ὅλοι ἔχουν τό δικαίωμα νά γνωρίζουν ποιός καί ποιάς ἠθικῆς στάθμης εἶναι ὁ Ἐπίσκοπός τους. Καί ὅλοι διατηροῦν τήν ἐξουσία νά κοινοποιοῦν τίς θετικές ἢ ἀρνητικές πληροφορίες τους καί τήν κριτική τους, ὥστε νά ἐνημερώνεται τό πλῆθος καί νά καθορίζει, μέ πλήρη ἐλευθερία καί ὑπευθυνότητα τή συμπεριφορά του.

Τό περίεργο, τό ἀνησυχητικό ἕως ἐξοργιστικό, εἶναι τοῦτο: Ἐνῶ ἡ ἀπόφαση καί ἀπόφανση τῆς «Ἀρχῆς προσωπικῶν δεδομένων», πού ἀνύψωνε τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας στήν περιωπή τῆς ἀνώτατης, χαρισματικῆς ἡγεσίας καί τούς ἀναγνώριζε ὡς δημό-

σιους λειτουργούς, ἰδιαίτερα καταξιωμένης ἀποστολῆς, ἡ ὁμάδα τῶν ἐνόχων κινήθηκε νά ἀνατρέψει αὐτή τήν ξεκάθαρη ἐτυμηγορία καί νά ἐξασφαλίσαι τή μυστικότητα γιά τίς πράξεις ντροπῆς, πού προδίδουν ἀσυνέπεια καί κατεξυτελίζουν τήν προσωπικότητα.

Τό ἐπίσημο δημοσιογραφικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό περιοδικό «Ἐκκλησία», στό φύλλο τῆς 1ης Ἰουλίου 2005, δημοσιεύει ἕνα κείμενο, πού τό ἐπιγράφει «ΑΙΤΗΣΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΝ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ». Καί τί ζητάει, μέ τήν αἴτησή της αὐτή, ἡ Ἱερά Σύνοδος; Τό ἀνήκουστο καί ἀνεπίτρεπτο. Νά θεραπευτεῖ ἡ ἀδυναμία τῆς ἀπόφασης, πού εἶχε ἐκδόσει ἡ Ἀρχή προστασίας προσωπικῶν δεδομένων, μέ τήν ἀπάλειψη τοῦ ὁρισμοῦ, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι δημόσιο πρόσωπο καί ἀσκεῖ δημόσιο λειτουργήμα. Νά θεσπιστεῖ, ὅτι κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά παραβιάζει τή μυστικότητα τοῦ προσωπικοῦ του βίου καί νά ἀνασκαλεύει τά ἐρμάρια τῶν ἰδιατεροτήτων του καί τῶν ποικίλων ἐκτροπῶν του. Καί-εἰδικά γιά τό «κουσούρι» τῆς ὁμοφυλοφιλίας-νά δηλωθεῖ, ὅτι καί αὐτό ἀποτελεῖ ἐντελῶς προσωπικό δεδομένο του καί δέν παρέχεται στά Μέσα τῆς Ἐνημέρωσης ἡ ἄδεια νά ἀσχολοῦνται μέ αὐτό καί νά διαπομπεύουν τόν ὁμοφυλόφιλο Ἐπίσκοπο μέ τή δημοσιοποίηση τῶν προτιμήσεών του.

Σᾶς μεταφέρω μιά χαρακτηριστική καί ἐξόχως ἐξοργιστική φράση:

«Εἰδικῶς ὡς πρός τά προσωπικά δεδομένα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος, τά ὅποια ἔτυχον ἐπεξεργασίας ὑπό τοῦ ὡς ἄνω τηλεο-

πτικοῦ Σταθμοῦ καί τοῦ συγκεκριμένου δημοσιογράφου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νά θεωρηθοῦν ὅτι "συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος", διότι πρόκειται περί δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικήν (ὁμοφυλοφιλικήν) συμπεριφοράν παντελῶς ἄσχετον πρός τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος.

Συνεπῶς καί ἐάν εἰσέτι γίνεαι δεκτόν ὅτι ὁ Μητροπολίτης εἶναι δημόσιον πρόσωπον, τοῦθ' ὅπερ ἡμεῖς ἀρνούμεθα, καί πάλιν ἡ ἐπεξεργασία (μετάδοσις) τῶν συγκεκριμένων προσωπικῶν δεδομένων εἶναι μή νόμιμος, διότι τά δεδομένα αὐτά δέν συνδέονται μέ τήν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος».

Θά μπορούσατε ποτέ νά φανταστεῖτε, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τό διοικητικό ὄργανο, πού ἔχει ἐπωμιστεῖ μέ τήν εὐθύνη τῆς διαφύλαξης τῆς Πατερικῆς Παράδοσης καί τῆς Κανονικῆς Τάξης, θά ἔφτανε στό ἐξευτελιστικό κατόντημα, νά ὑποστηρίζει, ὅτι οἱ ὁμοφυλοφιλικές ιδιαιτερότητες ἀποτελοῦν ἐντελῶς προσωπικά δεδομένα, ἀτόμων, πού δέν ἀσκοῦν δημόσιο λειτούργημα καί, ἐπομένως, βρίσκονται στό ἀπυρόβλητο; Ὅτι οἱ εἰδεχθεῖς πράξεις τους εἶναι ἀπαρβίαστες καί ἀνέλεγκτες;

Ἡ Συνοδική αὐτή ὑποστήριξη τῶν διεστραμμένων προσώπων, ἀποτελεῖ ἐκτροπή, πού δέν τή συναντάει κανείς σ' ὅλη τή διαδρομή τῆς πολυκύμαντης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Εὐρημα καί πράξη τοῦ σημερινοῦ διαφημιστή καί ὑποστηρικτή τῆς ἀρχιερατικῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Τό ἀπρεπο αὐτό αἶτημα, τό ἀνατρε-

πτικό καί καταλυτικό τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἠθικῆς, τό μελέτησε ἡ Ἀρχή προστασίας προσωπικῶν δεδομένων. Καί τό ἀπέρριψε.

«Ἡ αἰτοῦσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ αἰτιολογία στήν ὁποία βασίστηκε ἡ προσβαλλόμενη "θίγει τελικῶς τά ἔννομα συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" διότι οἱ ἀρχιερεῖς δέν εἶναι δημόσια πρόσωπα ἀσκοῦντα δημόσιο λειτούργημα, ἀφοῦ δέν εἶναι ὑπάλληλοι, ἀλλά θρησκευτικοί λειτουργοί. Ἰσχυρίζεται ἐπιπλέον ὅτι ἡ Ἐκκλησία καί οἱ Μητροπόλεις ναι μέν χαρακτηρίζονται ἀπό τό νόμο ὡς νπδδ, ἀλλά δέν ἀσκοῦν κρατική διοίκηση καί ὁ μητροπολίτης δέν εἶναι, ἐκ μόνης τῆς ιδιότητάς του αὐτῆς, δημόσιο πρόσωπο καί δέν ἀσκεῖ δημόσιο λειτούργημα, μέ ἀποτέλεσμα κατά τόν ἴδιο ἰσχυρισμό, νά μὴν εἶναι ἐπιτρεπτή ἡ σύμφωνα μέ τή διάταξη τοῦ ἄρθρου 7 παρ. 2 (ζ) 2472/1997 ἐπεξεργασία προσωπικῶν δεδομένων τῶν μητροπολιτῶν.

Ἐκτός ἀπό τοὺς ἰσχυρισμούς πού προεκτέθηκαν, οἱ ὁποῖοι βάλλουν κατά τῆς νομικῆς βασιμότητος τῆς προσβαλλόμενης ἀπόφασης, ἡ αἰτοῦσα δέν ἐπικαλεῖται ὁποιοδήποτε νέο στοιχεῖο πού νά δικαιολογεῖ τήν ἐπί τῆς οὐσίας ἐπανεξέταση τῆς ὑπόθεσης.

Ἀπό τό σύνολο τῶν ὧσων ἐκτέθηκαν παραπάνω, προκύπτει ὅτι ἡ αἰτοῦσα ἀμφισβητεῖ ἀφενός τόν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου κατά τίς νομικές της σχέσεις καί ἀφετέρου τήν ιδιότητα τῶν μητροπολιτῶν ὡς ἀνώτατων κρατικῶν λειτουργῶν καί κατὰ συνέπεια δημοσίων προσώπων.

Ὅπως ὁμως ἐκτίθεται στή μείζονα σκέψη, ὁ χαρακτήρας τῶν μητροπολι-

των ὡς δημοσίων προσώπων κατὰ τὴν ἔννοια τῆς διάταξης τοῦ ἄρθρου 7 παρ. 2(ζ) τοῦ Ν. 2472/97 εἶναι ἀναμφισβήτητος.

Περαιτέρω δὲν συντρέχει λόγος ἐπανέξετασης τῆς ὑπόθεσης στὴν οὐσία της, δεδομένου ὅτι μέ τὴν αἴτηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν προσκομίζονται νέα στοιχεῖα.

Κατὰ συνέπεια ἡ κρινόμενη αἴτηση θεραπείας πρέπει νὰ ἀπορριφθεῖ.

Τό σημαντικό καί ἰδιαίτερα ἀξιοπρόσεκτο εἶναι, ὅτι ἡ Συνοδική εὐνοια πρὸς τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς ὁμοφυλοφιλίας δὲν ἀπορρίφθηκε μόνο ἀπὸ τὴν ἁρμόδια Ἀρχὴ προστασίας δεδομένων, ἀλλὰ καί ἀπὸ τό σύνολο τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ σάλος, πού προκλήθηκε, ἦταν πάνδημος καί τυφωνικός. Ἡ κατακραυγὴ ἐναντίον τοῦ προέδρου τῆς Συνόδου Χριστόδουλου καί τῶν δώδεκα μελῶν τῆς συγκεκριμένης, ἐτήσιας Συνοδικῆς σύνθεσης, κύκλωσε τό Συνοδικό μέγαρο καί ἀπειλήσε νὰ ἀνατρέψει τὴν προεδρική καί τίς Συνοδικές καθέδρες. Ἀλλά, παρά πᾶσα προσδοκία, οἱ ὑπόλογοι παράγοντες δὲν ἔδειξαν νὰ ἰδρῶναι τό αὐτί τους. Ἐμειναν στή σιωπὴ καί στὴν ἐπιτηδευμένη ἀφάνεια. Οὔτε ὑποστήριξαν τὴν «αἴτηση θεραπείας», πού ἀπορρίφθηκε, οὔτε τὴν ἐρμήνευσαν.

Ἀπὸ τὰ πολλά, τὰ πάμπολλα δημοσιεύματα τοῦ καθημερινοῦ καί τοῦ περιοδικοῦ Τύπου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πού στιγμάτισαν τὴ Συνοδική κάλυψη τοῦ «κουσουριοῦ» τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ξεχωρίζω καί παρουσιάζω μιά καί μόνη. Τὴν ἐπιστολή, πού ἔστειλε στό Χριστόδουλο, ὁ σιαμαῖος «ἐν Χρυσοπηγῇ» ἀδελφός του, ὁ Μητροπολίτης Καλαβρύτων Ἀμβρόσιος καί πού τὴ δημο-

σίευσε στό τεῦχος 1 καί 2, δηλαδή Ἰανουαρίου καί Φεβρουαρίου 2006, τοῦ ἐνημερωτικοῦ φυλλαδίου τῆς Μητρόπολῆς του «Διακονία καί μαρτυρία».

«Μακαριώτατε,

Ἡ ἐφημερίδα "Ἔθνος τῆς Κυριακῆς" τῆς 24ης Δεκεμβρίου λήξαντος ἔτους καί ὑπὸ τόν τίτλον "Ἱερὰ διγλωσσία γιὰ τό "κουσουρί" ἀναφέρεται εἰς διάβημα τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀρχὴν Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων καί ἰσχυρίζεται, ὅτι διὰ τοῦ διαβήματος ἐκείνου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος "ἀθλώνει τὴν ὁμοφυλοφιλίαν τῶν Μητροπολιτῶν καί ἐπιχειρεῖ νὰ τὴ νομιμοποιήσει".

Ὀντως μία προσεκτικὴ ἀνάγνωσις τοῦ Συνοδικοῦ ἐγγράφου, τό ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 7/2005 τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ "Ἐκκλησία", σελ. 560-561, ἀφήνει ἔκπληκτον τόν ἀναγνώστην μέ τὰς πάντῃ ἀπαραδέκτους θέσεις, τὰς ὁποίας ἐμφανίζεται νὰ ὑποστηρίζῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ὡς τὰ περί Δημοσίων Προσώπων καί τὰ περί ἰδιωτικῆς ζωῆς των καί περί "δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικὴν (ὁμοφυλοφιλικήν) συμπεριφορὰν παντελῶς ἄσχετον πρὸς τὴν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος".

Ἐπειδὴ τό ζήτημα τοῦτο προκάλεσε μείζονα σκανδαλισμόν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν, εὐσεβᾶστως παρακαλῶ, ὅπως ἀνακληθῇ ἀμέσως τό συγκεκριμένον ἔγγραφο, ἀπομακρυνθοῦν δέ πάραυτα ἐκ τῶν Συνοδικῶν Ὑπηρεσιῶν ὅλοι ὅσοι καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἀνεμείχθησαν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐγγράφου τούτου καί εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν πνευματικὴν ζημίαν, ἣν ὑπέστη ἡ Μητέρα Ἐκκλησία ἐκ τῆς ἀπαραδέκτου ταύτης ἐνεργείας των.

Ἐν κατακλείδι παρακαλῶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὅπως, μέ ἔκτακτον Διάγγελμά της πρὸς τὸν πιστὸν Λαόν, ἐκφράσῃ τὴν λύπην της διὰ τὴν σημειωθεῖσαν πνευματικὴν βλάβην εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν καὶ ἀποκαταστήσῃ ἀμέσως τὰ πράγματα, καταδικάζουσα τὸ ἁμάρτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας ρητῶς καὶ ἀπεριφράστως καὶ ὑφ' οἵανδὴποτε μορφήν του, διακηρύξῃ δέ ὅτι ἕκαστος Μητροπολίτης καὶ πᾶς ἐν γένει Κληρικός ὀφείλει νὰ διάγῃ διαφανῆ βίον καὶ νὰ εἶναι ἡ πόλις ἐπάνω ὅρους κειμένη» κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας. Ἐκφράζω τὴν βαθυτάτην λύπην μου διὰ τὸ ἀσύγνωστον τοῦτο ἄτοπημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως.

Ἐπὶ δέ τούτοις ἐκζητῶν ταπεινῶς τὰς Ὑμετέρας εὐχὰς ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὸ Νέον Ἔτος, διατελῶ

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός
+ Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας
ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ἡ πρόταση τοῦ Καλαβρύτων γιὰ σύνταξη Συνοδικοῦ Διαγγέλματος καὶ τὸ αἴτημά του νὰ τιμωρηθοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι, πού «ἀναμείχθηκαν στὴ σύνταξη τοῦ ἐγγράφου τούτου», ἔπесαν στὸ κενό. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνηση, γιὰ νὰ ἀποσαφηνίσῃ τὸ βαθμὸ προσωπικῆς του μετοχῆς στὴ Συνοδικὴ αἴτηση, γιὰ κάλυψη τῆς ὁμοφυλοφιλίας, οὔτε δρομολόγησε διοικητικὴ ἔρευνα καὶ ἐπιβολὴ ποινῶν στοὺς ὑπηρεσιακοὺς παράγοντες, πού ἔγιναν αἴτιοι τῆς παραπλάνησης καὶ τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν. Οὔτε γάτος, οὔτε ζημιὰ. Πλήρης ἀναισθησία. Καὶ ἀδιαπέραστη σιωπή.

Οἱ διαμαρτυρίες, τὰ κομψὰ σχόλια καὶ οἱ ἀκομψες ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ

ἀρχιερατικοῦ ὁμοφυλοφιλικῆς κυκλώματος συνεχίστηκαν καὶ πολλαπλασιάστηκαν. Ἀλλὰ, κανένας ἀπὸ τὴ Χριστοδουλικὴ αὐλή δὲν ἄνοιγε τὸ κλειστὸ παράθυρο τῆς ἀπομόνωσης, γιὰ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν.

Ἀφοῦ πέρασε ὁλόκληρος χρόνος, στὶς 19 Ἰανουαρίου 2007, ὁ Καλαβρύτων Ἀμβρόσιος ἐπανῆλθε. Ἔστειλε καινούργιο ἔγγραφο στὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Καὶ ζήτησε νὰ ἀνακληθεῖ, ὅπως δὴποτε, «τὸ περιεχόμενον τῆς ἀπὸ 2-6-2005 Αἰτήσεως θεραπείας τῆς ὑπ' ἀριθμ. 25/2005 ἀποφάσεως τῆς ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν δεδομένων». Ἀλλὰ ἡ Σύνοδος, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, σιωπήσῃ. Οὔτε δικαιολογήθηκε γιὰ τὴν παλιά της ἀπόφαση, μέ τὴν ὁποία ζητοῦσε νὰ θεωρηθεῖ τὸ «κουσουρί» τῆς ὁμοφυλοφιλίας «ἀναφερόμενον εἰς αὐστηρῶς προσωπικὴν συμπεριφορὰν παντελῶς ἄσχετον πρὸς τὴν ἀσκηση δημοσίου λειτουργήματος», οὔτε ἀνταποκρίθηκε στὸ αἶτημα τοῦ Καλαβρύτων, νὰ ἀποκηρύξῃ τὴν σκανδαλῶδη εὐνοιά της πρὸς τὴν ὁμοφυλοφιλία.

Φτάσαμε στὸ Φεβρουάριο τοῦ 2007. Εἴκοσι ὁλόκληρους μῆνες, μετὰ τὴν πρώτη, κυριολεκτικὰ πυρηνικὴ, ἔκρηξη τοῦ σκανδάλου. Καὶ τότε ἔσπασε ἡ προβληματικὴ σιωπὴ καὶ ξεπετάχτηκαν, στὴ δημοσιότητα τὰ «κρυφὰ» στοιχεῖα τῆς σκοτεινῆς διαπλοκῆς.

Στὶς 5 Φεβρουαρίου 2007, εἴκοσι ὁλόκληρους μῆνες μετὰ ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῆς ἐπίμαχης «αἰτήσεως θεραπείας» στὸ ἐπίσημο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας, εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μιὰ δήλωση-βόμβα, πού τὴν ὑπογράφουν ἐννιά ἀπὸ τὰ δώδε-

κα μέλη της Συνόδου της εποχής εκείνης. Ἡ δήλωση αὐτή, στή συντομία της καί μέ τό στεγνό της ὕφος, λέει πολλά. Τή μεταφέρω ἀκέραιη:

«ΔΗΛΩΣΗ

Σεβ. Μητροπολιτῶν, Μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

τῆς 148ης Συνοδικῆς περιόδου (2004-2005)

Ἐξ ἀφορμῆς ἐρωτημάτων πού μᾶς ἀπηύθυναν ὀρισμένοι ἀδελφοί (ἀλλά καί ἐπικριτικῶν σχολίων πού δημοσιεύθηκαν), παρακαλώντας μας νά διευκρινίσουμε ἐγγράφως καί ἐνυπογράφως τή θέση μας ἐν σχέσει μέ κείμενο ὑπό τόν τίτλο «Αἴτησις Θεραπείας τοῦ Ν.Π.Δ.Δ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος...», πού καταχωρίσθηκε στό Περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» (τεῦχος 7, Ἰούλιος 2005) μέ τίτλο στό περιθώριο «Αἴτησις Θεραπείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων», δηλώνουμε τά κάτωθι:

1. Εἶναι πασιφανές, ὅτι τόσο ἀπό τόν τίτλο ὅσο καί ἀπό τό περιεχόμενό του τό ἐν λόγω κείμενο δέν ἀποτελεῖ κατ' ἀκρίβειαν συνοδικό ἔγγραφο. Τό περιεχόμενό του οὔτε ἀναγνώστηκε οὔτε ἐγκρίθηκε οὔτε-πολύ περισσότερο-ὑπογράφηκε ἀπό μᾶς, Συνοδικά Μέλη τῆς τότε Συνοδικῆς Περιόδου (2004-2005).

2. Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι ὄχι μόνο δέν υἱοθετοῦμε ἐκφράσεις-ἐπιχειρήματα τοῦ συντάκτη τῆς ἐν λόγω "Αἴτησης", πού ἀναφέρονται στή σχέση ὁμοφυλοφιλικῆς συμπεριφορᾶς μέ τήν ἄσκηση δημοσίου Λειτουργήματος (κατά μείζονα λόγο μέ τήν ἄσκηση τοῦ ἐπισκοπικοῦ Λειτουργήματος), ἀλλά ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ καί ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΜΕ ἀπεφράστως.

3. Ἐπίσης, ἐκφράζουμε τή λύπη μας διότι τό κείμενο τοῦτο, ἀπό ἔλλειψη προσοχῆς ἴσως, εἶδε τό φῶς τῆς δημοσιότητας στό ἐπίσημο περιοδικό τῆς Ἐκκλησίας μας καί δικαιολογημένα προκάλεσε ἀπορία ἢ καί τήν ἀντίδραση ὀρισμένων.

5 Φεβρουαρίου 2007

ΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΕΣ

+ Ο Ξάνθης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

+ Ο Ἐλασσῶνος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

+ Ο Σάμου ΕΥΣΕΒΙΟΣ

+ Ο Καστορίας ΣΕΡΑΦΕΙΜ

+ Ο Φλωρίνης ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

+ Ο Κασσανδρείας ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

+ Ο Νέας Σμύρνης ΣΥΜΕΩΝ

+ Ο Γλυφάδας ΠΑΥΛΟΣ

+ Ο Θήρας ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

Ο Ξάνθης Παντελεήμων, συνόδεψε τήν ὑπογραφή του μέ μιά ἐπισήμανση: Τά ὑπ' ἀριθμ. 306/24.1.007 καί 559/9.2.207 Συνοδ. ἔγγραφα ἀποκαθιστοῦν τό θέμα. Προσυπογράφω τήν 1 καί 2 περίπτ. τῆς δηλώσεως διὰ τήν Δ.Ι.Σ. καί μόνον.

Μετά ἀπό τή δημοσίευση αὐτῆς τῆς δήλωσης, ἀναδύεται ἀπό τά βάθη τῶν συνειδήσεων, μιά μακρά ἀλυσίδα ἐρωτηματικῶν.

1. Ἡ διαβόητη «Αἴτηση Θεραπείας» φέρνει τήν ἐνδειξη, ὅτι εἶναι ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Πῶς εἶναι δυνατό, νά διατυπώνεται καί νά ἀποστέλλεται σέ θεσμοθετημένη «Ἀρχή» Συνοδική Ἀπόφαση, δίχως νά τή γνωρίζουν τά μέλη τοῦ Συνοδικοῦ σώματος; Ποιός ἀποφάσισε τή διατύπωσή της καί τήν ἀποστολή της; Ποιός ἔδωσε τήν ἐντολή στήν ἀρμόδια Συνοδική ὑπηρεσία νά τήν καταθέσει στό πρωτόκολλο τῆς

Ἀρχῆς Προσωπικῶν δεδομένων; Καί κάτι ἄκόμα; Ποιός διαβίβασε αὐτό τό διαβεβλημένο-καί καθ' ὑπόθεση Συνοδικό-κείμενο στή διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», μέ τήν ἐντολή νά τό δημοσιεύσει;

2. Ἄν τά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δέν εἶδαν, οὔτε ἄκουσαν, οὔτε ψήφισαν, οὔτε ὑπόγραψαν τήν «Αἴτηση Θεραπείας», μπορεῖ νά μήν τήν εἶδε καί νά μή τήν ἄκουσε ὁ πρόεδρος τοῦ Σώματος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος; Ἄν δέν ἔλαβε γνώση μήτε αὐτός, τότε θά πρέπει νά συμπεράνουμε, ὅτι οἱ Συνοδικές ὑπηρεσίες εἶναι κάτι χειρότερο ἀπό μπάχαλο.

3. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι τό ἔγγραφο ξέφυγε ἀπό ἐντελῶς μυστικά κανάλια καί ὁ Χριστόδουλος καί οἱ δώδεκα Συνοδικοί δέν ὁσφράνθηκαν τή δυσοσμία τῆς «Αἴτησης», πού ζητοῦσε τήν ἀμνηστευση τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς ἰδιαιτερότητας. Δέ φυλλομέτρησαν, μετά, τό περιοδικό Ἐκκλησία; Καί δέν εἶδαν ἐκεῖ, τήν «Αἴτηση», πού τοὺς ἐκθέτει καί τοὺς ἐξευτελίζει; Καί ἂν δέν τό εἶδαν αὐτοί, δέν ὑπῆρξε κανένας «παστρικός» αὐλικός, γιά νά τοὺς ἐνημερώσει καί νά τοὺς παρακινήσει σέ ἀκύρωση τοῦ ἐπιλήψιμου ἐγγράφου καί σέ διάσωση-ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων-τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ κύρους τους;

4. Ἄς κάνουμε στραβά μάτια καί ἄς δεχτοῦμε, ὅτι δέ βρέθηκε στήν Ἀρχιεπισκοπική καί στή συνοδική αὐλή θαρρετός λειτουργός, γιά νά ἐπισημάνει τήν ἐκτροπή καί ἱκανός νά ὑποδείξει τόν τρόπο διαφυγῆς ἀπό τόν αὐτοεξευτελισμό καί ἀναστήλωσης τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ κύρους. Ὁ Καλαβρύτων Ἀμβρόσιος, μέλος τῆς Χρυσοπηγῆς καί παλιός συνοδοιπόρος τοῦ Χριστόδου-

λου, δύο φορές διαμαρτυρήθηκε. Δύο φορές ζήτησε τήν ἀνάκληση τῆς ἀμαρτωλῆς «Αἴτησης» καί τήν ἔκδοση Συνοδικοῦ διαγγέλματος, πού νά καταδικάζει τήν ὁμοφυλοφιλική διαστροφή. Γιατί αὐτά τά δύο, καυτά, ἔγγραφα δέ συζητήθηκαν, στό μεταξύ διάστημα, ἀπό τή Δ.Ι.Σ.; Γιατί ρίχτηκαν στό καλάθι τῶν ἀχρήστων; Ὁ Ἀμβρόσιος καί τίς δύο φορές, καί τό 2006 καί τό 2007, ἔδωσε εὐρύτατη δημοσιότητα στίς διαμαρτυρίες του. Τίς καταχώρησε στό δελτίο τῆς Μητρόπολῆς του. Τίς προώθησε καί στίς ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν. Τό γεγονός αὐτό διηγείρε τήν ἀνησυχία καί προκάλεσε τήν ἔντονη ἀντίδραση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Ἀλλά, ἀπό τήν ἐπίσημη καθέδρα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης δέ δόθηκε καμμία ἐξήγηση, ἱκανή νά κατευνάσει τή θύελλα. Εἴκοσι μῆνες κύλησαν στή φόρμα τῆς «παραλλαγῆς καί τῆς ἀπόκρυψης».

Ἀπό ἓνα θολό κείμενο ἐπιστολῆς, τοῦ Μητροπολίτη Σύρου Δωροθέου πρὸς τόν τότε ἀντιπρόεδρο τῆς Συνόδου Μητροπολίτη Ξάνθης Παντελεήμονα, σκάει μύτη ἓνα παμπόνηρο τέχνασμα. Ἡ διαδικασία, πού σοφίστηκε ὁ Χριστόδουλος, νά πνίξει τή δήλωση διαμαρτυρίας τῶν ἐννιά Συνοδικῶν, μόλις πληροφορήθηκε τήν πρόθεση τους νά τήν κοινοποιήσουν εὐρύτατα.

Ὁ Σύρου, γνωστός καί σταμπαρισμένος ἀπό παλιές δημοσιογραφικές ἐκτιμήσεις, δηλώνει, πῶς δέν προσυπογράφει τή διαμαρτυρία τῶν ἐννιά συναδέλφων του Συνοδικῶν. Καί γιατί; Γιατί συμφωνεῖ ἀπόλυτα μέ τόν Ἀρχιε-

πίσκοπο Χριστόδουλο, ότι η άμαρτωλή «Αίτηση Θεραπείας» ήταν ένα νομικό κείμενο και για τó λόγο αυτό δέν πέρασε από τή Συνοδική έπεξεργασία. Διαβάσετε και βγάλετε συμπεράσματα:

«Έξ άφορμής του ύπ' άριθ. Πρωτ. 559/319/9-2-2007 Συνοδικού έγγραφου, ληφθέντος παρ' ήμων τήν 13ην Φεβρουαρίου έ. έ. διά του όποιου διαβιβάζεται είς ήμάς ή ύπ' άριθ. Πρωτ. 306/209/24-1-2007 πρός τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καλαβρύτων και Αίγιαλείας κ. Άμβρόσιον, Έπιστολή, ως άπάντησις είς τήν από 10/1/2007 έπιστολήν αύτου, διά της όποιάς ήτήσατο τήν άνάκλησιν του περιεχομένου της από 2/6/2005 Αίτήσεως Θεραπείας του Νομικού Γραφείου της 'Ιερās Συνόδου περί άνακλήσεως του σκεπτικού της ύπ' άριθμ. 25/2005 άποφάσεως της 'Αρχής Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων, άπευθυνόμεθα πρός 'Υμάς, ως Άντιπρόεδρον της 148ης Συνοδικής Περιόδου και δηλοϋμεν ότι, ίκανοποιούμενοι έκ του περιεχομένου της προμνημονευθείσης Έπιστολής, διά της όποιάς ό Μακαριώτατος άποκαθιστᾶ τό θέμα, ρητώς και κατηγορηματικώς, είς τās πραγματικές του διαστάσεις και ή όποία προσέλαβεν ηύξημένον κύρος, ως διά Συνοδικού Έγγραφου, διαβιβασθεΐσα ήμϊν, θεωροϋμεν ότι αϊ δεδικαιολογημένοι Ένστάσεις και Διαμαρτυρίαι έκ μέρους των Μελων της 148ης Συνοδικής Περιόδου, της όποιάς και ήμεϊς μετέσχομεν, θά έχουν ήδη άνασταλή καιώς έκ τούτου παρέλκει ή καθ' οϊονδήποτε τρόπον άνακίνησις της συγκεκριμένης ύποθέσεως.

Τό καθ' ήμάς, ως ρητώς άναγράφεται είς τήν έξονομασθεΐσαν Έπιστολήν

ή από 2/6/2005 έπίμαχος Αίτησις Θεραπείας» είναι νομικόν κείμενον, δέν έτέθη ύπ' όψιν της 'Ιερās Συνόδου της περιόδου 2004-2005, διεξεπεραιώθη ύπηρεσιακώς, και διά τουτο ούδέποτε έλάβομεν ή άνέγνωμεν ή ύπεγράψαμεν τό συγκεκριμένον νομικόν κείμενον....».

Ό Σύρου, άν και δηλώνει στο άκροτελεύτιο κομμάτι της έπιστολής του, ότι «έμμένει είς τήν τήρησιν των άρχων της Χριστιανικής ήθικης», μέ τήν έπιχειρηματολογία του διεγείρει έρωτήματα και προκαλεί θυμηδιά.

1. Δηλώνει, ότι ή «Αίτηση Θεραπείας» άποτελεΐ «Νομικόν κείμενον». Και για τó λόγο αυτό δέν έλαβε γνώση του περιεχομένου της ή 'Ιερά Σύνοδος. Άλλά, ποιά πρωτοτυπία!!! Άραγε ή Νομική 'Υπηρεσία κινήθηκε αυτόνομα και αύθαίρετα; Δέν έλαβε έντολές και οδηγίες από τήν 'Ιερά Σύνοδο; Δέν της προσδιόρισε ή 'Ιερά Σύνοδος τό λόγο και τό σκεπτικό της προσφυγής; Και τό δικόγραφο, προτου κατατεθεΐ δέν έπρεπε νά περάσει από Συνοδικό έλεγχο; Μπορεΐτε νά φανταστεΐτε τή Γραμματεία του 'Υπουργικού Συμβουλίου νά συντάσσει και νά καταθέτει προσφυγές στα Δικαστήρια ή όπουδήποτε άλλου, χωρίς νά έχουν περάσει από τόν έξονυχιστικό έλεγχο της προϊσταμένης άρχής;

2. Ό Σύρου ίσχυρίζεται, ότι ή, κατά είκοσι μήνες, καθυστερημένη άπάντηση του Χριστόδουλου στον Άμβρόσιο τόν ίκανοποιεΐ πλήρως, γιατί «άποκαθιστᾶ τό θέμα, ρητώς και κατηγορηματικώς, είς τās πραγματικές του διαστάσεις». Και τό έρώτημα: Πώς τό άποκαθιστᾶ; Όμολογώντας ότι δέν πέρασε από τήν 'Ιερά Σύνοδο, γιατί είναι «Νομικόν κείμενον»; Μά, άκριβώς αυτό

άποτελεῖ τό σῶμα τοῦ ἐγκλήματος. Μὲ τὴ Συνοδική αὐτὴ προσφυγή, πού δέν τὴν εἶδε καὶ δέν τὴν ἄκουσε ἡ Σύνοδος, παρασημοφορήθηκαν οἱ ὁμοφυλοφιλικές ἐκτροπές καὶ ρεζιλεύτηκε ἡ ἐκκλησιαστικὴ Διοίκηση.

3. Δηλώνει ἀκόμα, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Χριστόδουλου στὸν Ἀμβρόσιο, «προσέλαβε ἡδύμενον κῆρος, ὡς διὰ Συνοδικοῦ Ἐγγράφου». Δήλωση ἀκατανόητη καὶ ἀπαράδεκτη. Καὶ ρωτᾶμε: Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τοῦ Χριστόδουλου διαβάστηκε στὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς τρέχουσας περιόδου; Ὁχι. Ἐχει τὴν ψῆφο καὶ τὴν ὑπογραφή τῶν μελῶν τῆς Συνόδου; Ὁχι. Μὲ ποῖο τρόπο, λοιπόν, ἀποκτῆσε τό χαρακτήρα τοῦ Συνοδικοῦ Ἐγγράφου; Ἐπειδὴ βαφτίστηκε «Συνοδική» ἀπὸ τὸν Σύρου Δωρόθεο;

4. Καὶ ἔνα ἀκόμα ἐρωτηματικόν. Γιατί, μετὰ καὶ ἀπὸ τὴ θύελλα τῶν ἀντιδράσεων, πού προκάλεσε ἡ (ὑποτιθέμενη Συνοδική) κάλυψη τῆς ὁμοφυλοφιλίας, δέν ἀσχολήθηκε, προσεκτικὰ καὶ ὑπεύθυνα, ἡ σημερινὴ Σύνοδος μὲ τὸν σκανδαλισμό; Γιατί δέ θεώρησε ὑποχρέωσὴ τῆς νὰ συντάξει ἐπίσημο διάγγελμα, ὅπως εἰσηγήθηκε ὁ Ἀμβρόσιος, μὲ τό ὁποῖο νὰ ἀναιρεῖ καὶ νὰ καταδικάζει τό ὑποπτο «νομικὸ κείμενο», νὰ ζητεῖ, ταπεινά, συγγνώμη ἀπὸ τό λαό, γιὰ τό ἔκτροπο καὶ νὰ τὸν βεβαιώνει, ὅτι οἱ ποιμένες του δέν εἶναι οἱ σύμμαχοι καὶ οἱ συναυτουργοὶ τῶν ἠθικῶν διαστροφῶν, ἀλλὰ οἱ φορεῖς τῆς Εὐαγγελικῆς καθαρότητος καὶ τῆς Πατερικῆς ἀκρίβειας;

Πελώριο τό σκάνδαλο, πού ξέσπασε μὲ τὶς ἀπομυθεύσεις τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου κάποιων ρασοφόρων, ἀνώτατων καὶ

ἀνώτερων, πού ἀνοίγουν δρόμο καὶ γιὰ τοὺς κατώτερους καὶ μολύνουν ὅλο τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὁ Χριστόδουλος δέ διαθέτει τὶς ἠθικὲς ἀντοχές νὰ τό ἀντιμετωπίσει. Νὰ καθαρῶσι τὴν αὐλή του καὶ ὁλόκληρο τὸν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς ἐπιόρκους, τοὺς «φιλήδονους» καὶ τοὺς «φιλοχρηματους». Καὶ ὁ σκανδαλισμός σέρνεται. Ἡ «Αἵτηση Θεραπείας», πού ὑποβλήθηκε στὴν Ἀρχὴ Προστασίας Προσωπικῶν δεδομένων, δέν ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ δέν ἀπομόνωσε τὰ σκάνδαλα. Ἀντίθετα, ἄνοιξε, διὰ πλάτα, πόρτες καὶ παράθυρα. Ἐκανε τό Συνοδικὸ Μέγαρο διάτρητο. Καὶ ἄφησε νὰ κυλήσουν πρὸς τὰ ἔξω ὄγκοι βρωμίας.

Ἐνα ἄλλο μυστικόν, πού κρύβει ἡ ἄστοχη, ἡ ἐπίμαχη καὶ σκοτεινὴ αὐτὴ «προσφυγή» θὰ τό προσεγγίσουμε μὲ τό ἐπόμενο κείμενό μας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Οἱ αὐτο-αγιογραφούμενοι

Ίσως ἓνα ἀπό τά θέματα, πού σκανδάλισαν τόν κόσμο καί ὁδήγησαν στήν ἐκδίωξη (ἀναγκαστική παραίτηση) τοῦ πρώην Καλύμνου κ. Νεκταρίου, ἦταν τό γεγονός ὅτι ἀγιογράφησε τήν εἰκόνα του σέ Ναό τῆς Μητροπόλεώς του.

Στό Βόλο, ἐπί Μητροπολίτου τότε Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου, φιλοτεχνήθηκε ἓνα τεράστιο καί πανάκριβο ψηφιδωτό, τά ἀποκαλυπτῆρια τοῦ ὁποίου ἐγίναν τό 1994 ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τριῶν χρόνων ἀπό τῆς ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Δημητρίου. Τό πανάκριβο αὐτό ψηφιδωτό, πού φιλοτεχνήθηκε «ἀναλώμασι τῶν πιστῶν», κοσμεῖ ἐξωτερικό τοῖχο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελιστρίας τῆς Νέας Ἰωνίας Βόλου, προϊστάμενος τοῦ ὁποίου ἦταν τότε ὁ νῦν Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν π. Θωμάς Συνοδινός, ὁ «πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Θρόνου», τίτλος, τόν ὁποῖο τοῦ ἀρέσει νά χρησιμοποιεῖ.

Τό ψηφιδωτό ἐγινε σέ ἀνάμνηση τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πατρι-

άρχου στή Μητρόπολη Δημητριάδος τό 1990, καί εἰδικά στόν ὡς ἄνω Ναό, εἰκονίζει δέ τίς μορφές τοῦ Πατριάρχου καί τῆς συνοδείας του στή μιά μεριά, καί στήν ἄλλη τοῦ κ. Χριστοδούλου πλαισιούμενου ὑπό τοῦ Σεραφεῖμ, τότε Ἀρχιεπισκόπου (λίγο πιό πίσω), καί ὅλης τῆς τότε βολιώτικης ὁμάδας. Διακρίνονται ὁ νῦν τιτουλάριος Μητροπολίτης Βρεσθένης κ. Θεόκλητος, ὁ νῦν Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, καί σέ περίοπτη θέση, μπροστά καί δεξιά τοῦ κ. Χριστοδούλου ὁ «πρωθιερεύς π. Θωμάς Συνοδινός ὁ Ἀμοργίνος» (κατά τῇ μεγαλοπρεπή ψηφιδωτῇ ἐπιγραφή σέ ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου μέ τίτλο «ΣΗΜΑ ΕΥΚΛΕΟΥΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ», στήν ὁποία ἀναφέρονται ὀνομαστί ὁ κ. Χριστόδουλος, ὁ κ. Συνοδινός καί οἱ ἄλλοι ἱερεῖς τοῦ ναοῦ, ἀλλά ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς ὁ ἐπίσης παριστάμενος τότε μακαριστός Σεραφεῖμ).

Δέν γνωρίζουμε ἂν ὑπάρχει καί ἀσματική ἀκολουθία γιά ὅλη αὐτή τήν ἀγία ὁμήγουρη. Τό ψάχνουμε.

Σ. Κ. Χ.